

[Ritta Ahm.]

steren ikke mener, at man bør løse dette spørgsmål, inden det løber helt løbsk.

Om indenrigsministerens nedsættende udtalelser om nærdemokrati kan jeg da henvise til flere indlæg, bl. a. i Danske Kommuner, hvor ministeren går skarpt imod lokalrådstanken.

Med hensyn til denne blankocheck, som ministeren ikke selv har bedt om, kan jeg replicere, at jeg selvfølgelig lige så godt kunne have udtalt, at jeg ikke vil give ministeren denne myndighed til § 52; resultatet ville blive akkurat det samme.

Kaj Hansen (DKP):

Selv om det, der foreslås, på visse områder betyder fremskridt i forhold til den nuværende forfatning for København, er det også sådan, at der er tilbageskridt i forhold til den nuværende. Der var en af ordførerne, der var inde på mindretallets stilling i borgerrepræsentationen. I den forfatning, der gælder nu, er det sådan, at en 1/6 af borgerrepræsentationens medlemmer kan forlange borgerrepræsentationen indkaldt til at tage stilling til vigtige spørgsmål. Det er ændret i dette forslag derhen, at der nu skal 1/3 til. Jeg forstår ikke de skridt i den forkerte retning. I det hele taget er det et spørgsmål, hvorledes dels udvalgene, dels mindretallet i borgerrepræsentationen kan komme til at gøre sig gældende.

Så ved jeg ikke, hvad det er for et tog, ministeren snakker om der er kørt. Hvis det er kørt, er der jo ikke så meget at snakke om. Jeg formoder altså, det ikke er kørt endnu. Jeg har sagt, at vi, inden vi endeligt vedtager en lov om Københavns kommunes styrelse, må have en snak om de nærdemokratiske problemer, som der stadig væk sidder et embedsmandsudvalg og arbejder med. Det er vel ikke sådan, at de resultater, vi når frem til på det nærdemokratiske område, skal gå helt uden om Københavns forfatning. Det kan jeg ikke tænke mig, og det er derfor, jeg har nævnt, at disse problemer må med ind i drøftelserne.

Jeg forudsætter et meget spændende udvalgsarbejde; jeg synes allerede, man kan se her, at der er visse ting, som vil blive ændret i lovforslaget, og jeg tror i hvert fald det er ændringer, som vil forbedre det.

Abel (CD):

Det lød næsten, som om den socialdemokratiske ordfører, hr. Ejler Koch, sagde: alt eller

intet, godkend dette forslag, eller også kører København videre efter den eksisterende forældede forfatning. Sådan er det jo i realiteten ikke. Der skal foregå et fornuftigt udvalgsarbejde, og så tror jeg også, vi når frem til mere rimelige resultater.

Ministeren kunne ikke forstå, at jeg kaldte bydelsrådene for en udemokratisk form for nærdemokrati. Jeg nævnte ellers, at hvis man gennemførte bydelsrådstanken, som den er skitseret her, ville det i praksis betyde, at man indførte en form for spærreregulering ved det, at to eller tre partier måske ville blive repræsenteret. Spærrereglen ville, hvis man havde 15 medlemmer af et bydelråd, være på 7-8 pct. af vælgerne, således at f. eks. mindre partier ikke havde mulighed for at komme i betragtning.

Samtidig vil jeg godt sige – og det er jo ikke nogen hemmelighed i dette land – at rent organisatorisk er der ikke mange af de politiske partier, som ligefrem har den helt store tilslutning, om ikke andet har man ikke et stigende antal medlemmer. Vi vil gerne være med til på helt andre felter at ændre reglerne, således at de enkelte kommunalbestyrelser kan hjælpe de politiske partier til at være den kerne, hvorom det hele drejer sig; de er jo trods alt kernen i vores demokrati. Men vi mener altså ikke, at man på denne måde skal udelukke folk, som ikke er medlemmer af politiske partier, fra at gå ind i de nuværende lokalråd og deltage i det daglige arbejde, så længe lokalrådene i praksis fungerer som en slags foreninger.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, det retfærdigvis skal siges om ministeren, at han ikke er spor værre end den socialdemokrat i Københavns kommune, der havde den samme rolle i den debat, man havde på det sted. Hr. Weidekamp var nemlig også stangsur – og det er et citat, det blev brugt ved den debat – da man dér kritiserede og var uenig med ham, så det lader til at være adfærdsnormen i det parti, når der er lidt modvind.

Jeg synes alligevel, det var ret fantastisk at høre, at der var en stribe ordførere her, som bare ville lave revolution, især i betragtning af at den stribe ordførere dårligt kan have været andre end fru Aase Olesen, hr. Christophersen og undertegnede – det var en skøn revolution. Det viser, at der efterhånden ikke skal meget til at forskrække det gamle, forkalkede, konservative socialdemokrati og få dem til at skrive